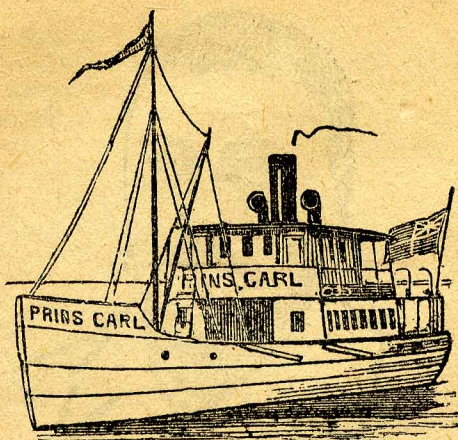

Arkivet, Liten Stock-
holmskan
03319 sel

En alldeles ny visa om det hemska
“Mälaredramat”

som utspelades natten till den 16 Maj 1900
af Johan Filip Nordlund.

Vid kapt. Rönngrens graf.

Eftertryck förbjudes!

Pris 12 öre.

Göteborg, A. Lindgren & Söner, 1905.

B2096/44

Massmördaren
Johan Filip Nordlund.

Född i Säter 1875.

Inkom redan å Långholmen den 4 Januari 1896 der han påföljande månad anlade mordbrand i fängelset, hvadan strafftiden ytterligare ökades.

Den 24 April 1900 blef han frigifven.

Melodi: När kvällen kommer...
eller: Amanda satt med en krans...

På Långholmens fästning bland andra fångna
En yngling fångslad för brott begångna;
Försök till mordbrand, för stöld och rån.
O, Sverige, blygs för en sådan son!

När han förlorat all världens aktning
 Hans väg blef mordbrand och stöld och slaktning.
 I dystra cellen han planen lagt
 För dessa illdåd som nu han bragt.

Han växte upp i en moders sköte,
 Och hennes läppar hans första möte
 Med jordens sällhet, i hennes famn
 Han hörde hviskas sitt kära namn.

Han fostrades liksom andra söner
 Och tycktes lyda föräldrars böner:
 "Att alltid följa sitt samvets röst"
 Och en gång bli deras ålders tröst.

Hur har han vördat förmaningsorden?
 Jo, derom vittna de hemska morden.
 På Målar'ns vågor ett blodbad stod,
 "Prins Carl" fick strömmar af men'skoblod.

År nittonhundra på Målar'ns bölja
 Sin hemska plan går han nu att följa,
 För att bli mäktig på denna jord.
 I Maj den sextonde gick ombord.

Han skulle stjäla och plundra alla,
 Som för hans mördarehand kan falla.
 Och ännu flera var tankens mord,
 När han på ångbåten steg ombord.

Hans hämndelusta var hat till folken
 Och vilddjursmenniskan griper dolken
 Och stöter den i kaptenen först —
 En ryslig gärning! en blodig törst.

Det mordet rörde den bofven föga.
 Kaptенens blick sökte mördar'ns öga
 — Han såg hvad blicken sin bödel bjöd —
 Ett ord, en rossling och han var död.

Kaptenens maka och barn nu sörja
 De faderlösa med tårar spörja:
 Skall pappa komma till oss i kväll?
 Han var så älsklig, så god och snäll.

Hur god är pappa, som helsning sänder,
 Och barnen klappa små hvita händer
 Och ropa: kom med din kärlek varm!
 Han kom, — men stelnad var ädel barm.

Så rusar Nordlund framåt å båten,
 Han hånar böner och hör ej gräten.
 Hans arma offer för lifvet ber,
 Men Nordlund har inget hjärta mer.

Han tog sin knif och revolvy' och dolken
 Sköt vildt och stack bland de skrämde folken.
 De gömde sig af förtviflans skäl
 Och fyra låste han inne väl.

En gammal gubbe på knäna beder:
 Jag om mitt lif vill bönfälla eder!
 Tag gärna börsen, jag har ej mer...
 Och denne gamle sköt Nordlund ner.

En fru på flyttning med sina söner;
 Ack, hjärtetslitande var dess böner!
 Den lille tolfårig Oscar ta'r
 Familjens kassa i sitt försvar.

De bedja gråtande: skona mamma!
 Förtviflans blickar de sad' detsamma.
 Han stötte knifven i moderns bröst.
 Och sköt på söner som bad om tröst.

Han skar en kvinna. Tänk hvilken smärta,
 Ty knifven afbröts i hennes hjärta!
 Han sköt en slaktare från Kungsör.
 Och öfverallt hördes: "hjälp!" "jag dör!"

Han kommenderar: "full fart! jag råder,
Styrman, rorganzare, lyden order!
Ty jag är herre på båten här,
Och skjuter hvem som mig kommer när".

Och båten stannade lugnt på viken
I blod han vadade — hemskt bland liken,
Och såg hur döden re'n fyra fått,
Och flera väntade samma lott.

Det var så hemskt i den mörka natten,
De rysligt sårade ropte: "vatten!"
Men ingen droppa till svalka mer
Ty Nordlund njuter — åt kvalen ler.

Med offrens pengar hans fickor fyllas,
Nu var han mäktig och skulle hyllas.
Och för att rentvå en blodig hand,
Han ernar sticka "Prins Carl" i brand.

Men i detsamma från höjden sändes
En hjälp i nöden förrän det brändes.
Ångbåten "Köping" nu lade till
Vid nödstäldt fartyg de höllo still.

Och Nordlund ropar så eko skalla:
"Kom inte hit, ty jag skjuter alla!"
Han sigtar vapnet och svor en ed:
"Hvarenda en skall jag skjuta ned!"

Men "Köpings" folk voro män med ära
De hörde hotet, men kommo nära.
Nu räddningsbåten i hast slits ner
Och Nordlund skyndsamt sig bort beger.

De fingo skåda ett rysligt öde,
De fasligt sårade bland de döde.
Och "Köping" med dem beger sig af
Till lasarettet — till sin graf.

Ack bittra tårar i hemmen runnit,
 När barn och maka de återfunnit
 På detta sättet: i fredligt land,
 Så många brustna familjeband!

En blodig mördares minnesruna
 Var slut. — Han fasttogs i Eskilstuna.
 Revolvern vreds utur fångens hand,
 Hans händer bundos med starka band.

Hans fräckhet, gränslös, förvånar alla.
 Han klagar att inga fler fick falla.
 Om blott mordvapnen han fick igen,
 Han skulle börja på nytt med dem.

Hvem kan begripa hvad fången tänker,
 Skall han ej blekna då bilan blänker,
 Skall ångerns tårar ej brytas fram,
 Skall fräckt han slutas i grafvens famn?

Han härmed krossat sin moders hjärta,
 Åt ädel far gett förtviflad smärta.
 Beklagansvärda! ja, arma mor
 Och far, den döfstumme, och hans bror.

Frdrka L—qvst.

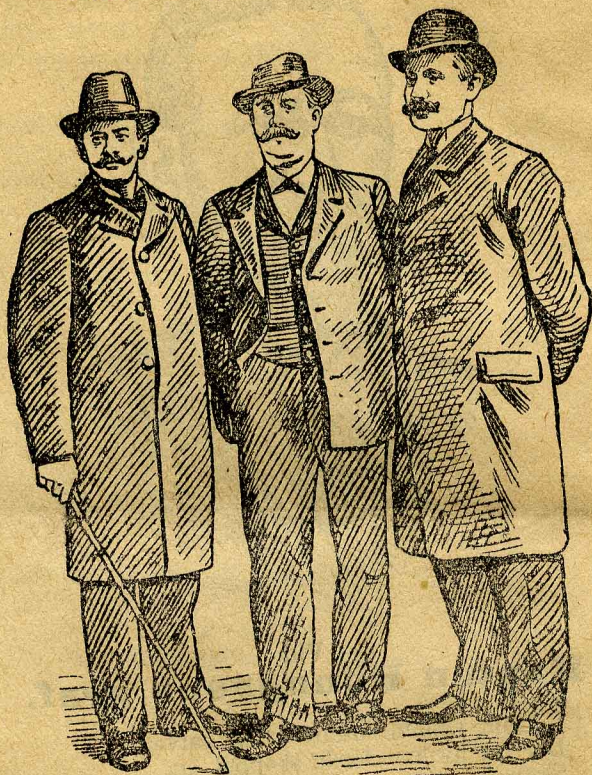
Vid
Kapten Rönngrens graf.

Liksom vinden susade kring hafven,
Der du fordom förde skeppet an,
Skall den äfven susa öfver grafven,
Der du slumrar i din lugna hamn.

Mödosam är vandringen på jorden,
Den för oss blott är en pröfvotid,
Men för oss dock klinga ljufva orden:
Högre opp der finns det fröjd och frid.

Polismännen, som grepo Nordlund.

Fröst.

Öfling.

Brolin.

Vi meddela ofvan en gruppbild af de tre polis-
männen från Eskilstuna, hrr Fröst, Öfling och Brolin,
som vid Skogstorps jernvägsstation häktade mördaren
Nordlund.

